

mészert szeretetén és a kakas dürgésének élvezetén kívül a siker édes tudata is szükséges egy ilyen fáradságos vadászathoz. A fajdkakas-vadászatnál a siker eléréséhez pedig jó lábak, erős tüdő és véghetetlen nagy türelem szükséges. A ki ezen kívánalmak egyikének is a hiányában van, az soha sem fog fajdkakast löni.

Margitai József.

A „szunyog-sziget“.

Az ötvenes évek végén épült az újpesti gőzhajókikötő, melynek folytán az u. n. szunyog-sziget a parttal a felső végén egy töltéssel lett összekötve. Az említett sziget akkortájt valóságos őserdővel volt benöve. Százados fákkal és cserjékkel pompázott és a kúszó növények sűrűsége akkora volt, hogy sok helyen lehetetlen volt keresztülmehatolni. Az utóbbiak között különösen említendők: a vadszőlő, mely itt-ott tetemes magasságra a faágakra kúszva, egyes indái lefelé csüngtek. Ez azonban nem a közönséges, kertjeinkben előforduló vadszőlő volt, hanem nézetem szerint igen régóta elvadult kulturszőlő, amilyen a Margitszigeten is, ennek

rendezése előtt, létezett, mert őszzsel élvezhető, habár igen apró szemű fürtöcskéket termett nagy mennyiségben; amellet vadkomló és örökzöld is volt tarka összevisszaságban és az egyes kis tisztásokon a különféle növények sokasága és magas fű tenyészett, úgy hogy a sziget a maga természetadta bujaságában oly gyönyörű volt, hogy a természetkedvelő szemében eredeti szépségében semmi féle újkori szőnyegkert nem mérkőzhetett volna vele. Tetézte a hely eredetiségét az a körülmény, hogy elvadult fácán nem kis mennyiségben és néhány csapat fogoly is tartózkodott állandóan. Honnan

jött oda a fácán? Az akkori emberek azt állították, hogy egy Ó-Buda közelében levő és néhai Albrecht főherceg tulajdonát képező dunaszigetről átszállott, ahol tenyésztették és az új helyen — valószínűleg a tömérdek bogó miatt, amely itt termelt, de talán az alkalmas búvóhelyek végett is — megszerette a helyzetet és letelepedett, pedig hát itt, természetesen, nem étette senki. Az akkori újpesti lakók közül néhányan néha vadászatot tartottak a fácánokra, foglyokra, mely vadászatok igen érdekesek voltak; megjelentek hozzá pesti vendégek is, habár bizony nem könnyű volt ott a „lánezet“ némileg is megtartani. Persze csak kutyákkal lehetett boldogulni, mert emberhajtó nem bírta volna a sűrűségből a vadat kirebbenteni, de kutyákkal ez sikerült. Azonban löni jól kellett, mert a tömérdek sűrűségben a kirebbentett fácán a sok fa és cserje miatt csak egy pillanatra volt látható. De azért az eredmény mindig kielégítő volt, habár sok fácán lelapulás által megmenekülhetett, mert a szigeten mindig volt belőle. A nagy izgalom különösen vonzóvá tette a vadászatot, mert a kirebbentett fácán, közel kelvén, szinte megijesztette a nem erős idegzetű vagy kevésbé hidegvérű vadászt. Az akkor még létezett pesti ezukortisztító gyár egyik öreg, őszhajú tisztviselője egy ízben bámulatba ejtette az egész társaságot, mert ő bizony nem igen eresztett el egy vadat sem puskacsőve elől.

Arról is nevezetes volt a „szunyog-sziget“, hogy őszzsel a Duna mentén leköltözködő különféle vízimadár a sziget felső és alsó részén kinyúló hosszú homokzátonyon pihenőt tartott és akkor, kis utánjárással, egy-egy ritka madarat is lehetett puskacsó elé kapni. Úgy emlékszem, hogy egy alkalommal egy nagy északi tengeri búvár is lövetett, a kacsák többnyire leskunyhóból. Mint rikaságot megemlítem, hogy ott egy alkalommal a Dunán évenként megjelenni szokott jegeskacsa mellett egy *tökéskacsa* jérece is lövetett! Nem tudom, hogy jelenleg is létezik-e még ott vadászat és mire? Alig hiszem, hisz a kultúra a vadászat korlátozója.

Steinwaller Ödön.

VEGYESEK.

Bastard a zebra és a ló között. Afrikai gyarmatok már régen érezték szükségét egy oly igavonó állatnak, mely sikeresen ellen tud állani az afrikai klímának. Figyelmüket már régebben a zebra vonta magára, mert erős és kitartó testalkata mellett, mint benszülött állat, a klíma minden szeszélyét elviseli. Jó tulajdonságaihoz számíthatjuk azt is, hogy rendkívül gyorsan szaporodik, úgy, hogy Kelet-Afrikában, bár nagyon erősen vadászszák, tengernyi számban van. Ma még az a nézet van elterjedve, hogy a zebra igen nehezen vagy épen sehogyssem szelidíthető meg s ennek következtében háziállattul nem alkalmazható. Bár több afrikai utazó és természetvizsgáló megezáfolta e nézetet, mégis igen sokan vannak, kik olyanok képzelik a zebrát, mint ahogy azt az állatkeretekben látják. Ezek ugyanis nem számolnak azzal a körülménnyel, hogy a zebrát az állatkeretekben nem is veszik szelidítés alá s hogy a sok ingerkedés folytán izgatott és elvadul. Délafrikában mostanában már minden nehézség nélkül használják a zebrafogatókat a postaszolgálatra s 1897-ben Rotschild W. báró London utczáin ép úgy robotgott végig négyes zebrafogatán, mintha telivér angol paripákat hajtott volna.

Keleten és nyugaton már ősi idők óta párosítják a szamarat (♂) és a lovat (♀) s ezáltal a szamar kitartását, türelmét és biztos járását egyesítik a ló gyorsaságával és erejével. Afrikában csak e század elején kezdték meg a zebra és a ló (esetleg szamar) párosítását. Sokkal gyakrabban párosítják a zebrát a szamarral, mint a lóval. Cuvier volt az első, aki némi eredményt ért el a ló (♂) és a zebra (♀) párosításával. Azért mondom, hogy némi eredményt, mert a zebra a terhesség 8-ik hónapjában elpusztult. Huet értesítése szerint sikeres volt egy ló (♂) és egy dauw (♀) (tigrisló; Equus Burschellii. Fisch.) párosítása. A keresztezésből származott bastardot 1879-ben a párisi „Jardin d'acclimatisation“-ban be is mutatták. Átlag inkább apjára, mint anyjára hasonlított. 1884-ben a „Zoologische Garten“ című folyóirat adott hírt egy zebra (♂) és egy ponyy (♀) közötti keresztezésről. A bastardot eleinte a párisi „Jardin des Plantes“-be, később pedig Hagenbeck birtokára vitték. E bastard azért nevezetes, mert nem szüleihez, hanem egy egészen különálló állattypushoz



Dürgő nyirfajd-kakas.